

forstaa det, naar han ved, hvorledes det ellers gaar til i Verden. Man holder Loven, saalænge den er Lov, og søger at forandre den, naar man har Villie og Evne til at sætte det igennem.

Den ærede Ordfører talte saa om, hvorledes man vilde klare sig i Fremtiden overfor de store Udgifter, der komme, overfor den Balance, der manglede mellem Finanslovens Indtægter og Udgifter. Den ærede Ordfører henviste til Sparsommelighed og sagde, at vel havde denne Regering og særlig den nuværende Finansminister forkyndt Sparsommelighed, men man saa ikke noget til denne Sparsommelighed, og den ærede Ordfører citerede et Udtryk af mig om at jeg vilde være ubønhørlig og og grum, saa vidt mulig, som Finansminister. (*En Stemme*: Uendelig ubønhørlig.) Jeg skal gerne bruge dette Udtryk. Dertil kan jeg sige, at den ærede Ordfører aner ikke, i hvilken Grad jeg har maattet afslaa Angreb, næsten daglig har afslaaet Angreb paa Statskassen. Og der vil jeg sige, at allerede den Gang, jeg sagde de nævnte Ord, appellerede jeg til de enkelte Medlemmers Samfølelse. Men jeg har ikke fundet nogen Samfølelse hos ærede Medlemmer. Alle ere komne til mig med det samme, at til denne Udgift var der vel Raad, og det en Udgift, der kunde variere mellem 5,000 og 30,000 Kr. og mellem 30,000 og 70,000 Kr., og altid skulde der just være Raad til denne Udgift. Indtil den allersidste Tid, de sidste 14 Dage, ere ærede Medlemmer her i Salen komne til mig — jeg vil ikke udpege nogen, for det anser jeg for indiskret, det kunde skade ærede Modstandere ude i Valgkredsen, og det vil jeg paa ingen Maade, det vilde jeg ikke anse for loyalt —, jeg tør ikke sige: at man er kommen til mig under Venskabs Maske, men man har henvendt sig til mig med venskabelige Lader, sigende: Vi have altid været gode Venner, De kan nok gøre det og det; og saa er det uhyre fristende at gøre det. Der maa hele min Koldblodighed og Grusomhed til for at staa imod i den Udstrækning, i hvilken jeg virkelig har staaet imod. Det vil jeg hævde, at der er staaet imod. Men det er naturligvis overordentlig vanskeligt at gøre det, fordi der er Konsekvenser i alt, og ikke mindst i en Finanslov, Konsekvenser, som man ikke ser og

ikke hurtigt kan nævne her i Salen, naar man ikke ligefrem skal tage de enkelte Poster frem, Konsekvenser, som det er vanskeligt at komme ud over. Den ærede Ordfører synes at indrømme dette, og jeg har aldrig benægtet det.

Men man maa komme til en radikal Forandring af Finansloven for at naa til de afgørende Besparelser. Men dertil er at sige, at naar man lige har nedsat en Finanslovkommission, som skal gennemgaa Finansloven Post efter Post, er det ikke urimeligt, at en Regering, der plumper midt ind i Finansaaret til en fremmed Finanslov, afventer, hvad denne Finanslovkommission kan medføre af besparende Forslag, og at den ikke forsøger selv at gribe ind paa ethvert lille Punkt. Desværre er jeg ogsaa af den Mening, at i de fleste Tilfælde vilde Besparelserne paa Finansloven, som den foreligger nu, kun virke ud over de smaa Beløb: 1,000 Kr. her og 10,000 Kr. der, det vilde ikke være saa let at komme op til Millioner. Det ærede Medlem anfører som Eksempel, hvorledes man er gaaet op med Udgiften til „Hjemmet og Samfundet for vanføre“, som har skiftet Navn under Behandlingen her i Tinget, og nævner, at der er ydet større Tilskud til denne meget samfundsnyttige Institution end oprindelig begæret. Jeg vil derom sige, at det er en af de mærkeligste Foranstaltninger, den danske Rigsdag overhovedet har været med til: den Maade, hvorpaa vi have støttet dette Samfund for vanføre, som i hvert Fald viser megen Duellighed i Evnen til at behandle Rigsdagen. Thi hvad er det, vi gøre her? Vi laane først „Samfundet“ en større Sum, og dernæst vedtage vi at betale Renter og Afdrag til os selv af den laante Sum. Det forekommer mig, at vi der have naaet Højdepunktet i den finansielle Urimelighed. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) giver mig Ret. Det er mærkeligt, at vi to paa vore gamle Dage undertiden skulle mødes, det gjorde vi ikke i tidligere Tider. Saadan Urimelighed skjules paa en forbavsende Maade under Finanslovbehandlingen, naturligvis ikke bevidst af nogen, men ved den besynderlige Maade, hvorpaa Finanslovbehandlingen overhovedet finder Sted. Det skjules, at man yder en Institution et Laan ud af Statskassen og sam-